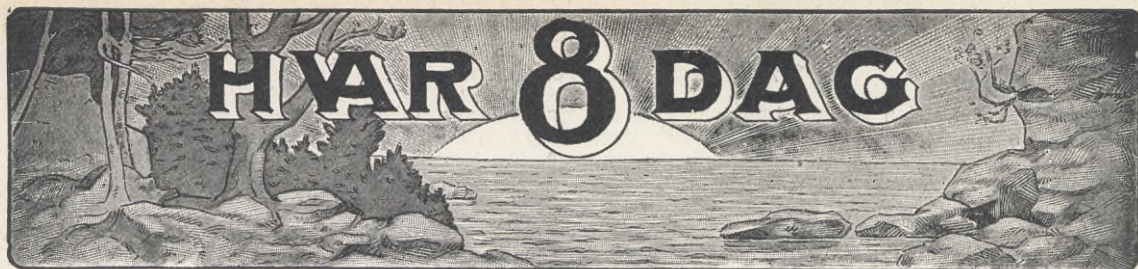


Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.





7^{DE} ÅRG

DEN 8 JULI 1906.

N^o 41.

OBS. Återgifvande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskildt medgifvande förbjudes. **OBS.**

INNEHÅLL: Drottning Sofia. — Kronprinsens bergslagsresa. — J. A. Amundson. — Illustreradtt allehanda från skilda delar af landet — "Missmod" af Carol. — Torpedskjutning. — Svensk-Amerikanernas dag. — Engelska journalistbesöket. — Vigelands monument öfver Henrik Ibsen. — Invigningen af Ny Carlsbergs glyptotek i Köpenhamn. — Brokigt utomlandsnytt. — De allierade flottorna. — Ryska bilder för dagen. — Veckans porträttgalleri.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1906



DROTTNING SOFIA.

70 ÅR DEN 9 JULI.

SENASTE PORTRÄTT, TAGET I HONNEF. MED NÄDIGT TILLSTÅND ÅTERGIFVET I H. 8. D.

DROTTNING SOFIA.

TILL PORTRÄTTET Å FÖREGÅENDE SIDA.

Sjuttio år fyller den 9 juli drottning Sofia af Sverige. Den bild af den ädla furstinnan, som i dag pryder H. 8. D:s första sida, är efter ett helt nyligen under drottningens vistelse i Tyskland taget porträtt, som ställts till vår disposition och härmed för första gången reproduceras.

Dotter till hertig Wilhelm af Nassau och hans andra gemål prinsessan Paulina af Würten berg, föddes Sofia Vilhelmina Mariana Henrietta, som bekant, i Biebrich i Nassau. Den unga prinsessans uppväxtår förflyto i Wiesbaden, där hon erhöll grundlig lärdom bland annat i historia och geografi. Hon visade äfven goda anlag för teckning och målning — prins Eugen brås sålunda i detta afseende på sin moder — samt i musik. Sitt piano trakterade prinsessan med stor smak.

Vintern 1853—54 tillbringade Sveriges blifvande drottning jämte sin moder i Petersburg hos sin moder, storfurstinnan Helena, där hon hade godt tillfälle att studera lifvet. Vid 20 års ålder blef prinsessan Sofia moderlös och vistades den följande tiden hos sin äldre halvesyster, furstinnan af Wied. I hennes och hennes gemåls hem å slottet Montrepos nära Neuwied gjorde den täcka och begåfvade furstinnan bekantskap med dåvarande hertigen af Östergötland. Trolöfning agde rum den 26 september 1856, alltså för snart femtio år sedan, och förmålningen firades i Biebrich den 6 juni 1857. Det nyförmålade hertigparet anlände till Stockholm den 19 juni.

Genom försynens beslut skulle hertigen af Östergötland, ehuru icke närmast till arfsföljden, bli konung af Sverige och Norge, och prinsessan Sofia blef sålunda en af Europas drottningar, den 18 sept. 1872.

Hon har såsom drottning vunnit folkets hjärta

genom sitt milda och uppriktiga väsen, genom sina dygder som maka och moder — i sina söners uppfostran har drottning Sofia oafslätligt och allvarligt deltagit — genom allt sitt trägna arbete för de nödlidande och sjuka. Drottning Sofias hjärta har alltid varit fylldt af sann gudsfruktan, allt prål och bjäfs har varit henne förhatligt, hon har städse lyftat sin blick mot högre ting.

Själ af ömtålig kropps-konstitution — drottningen måste, som bekant, år 1887 genomgå en lifsfarlig operation — har hon särskildt intresserat sig för sjukvård, och att den svenska sjukvården i närvarande stund står så högt är till stor del drottning Sofias förtjänst. Hennes filantropiska intressesfer har för öfrigt varit mycket omfattande — den varmhjärtade och upplysta furstinnan har bland annat lifligt verkat för skyddsanordningarna, grundat hem för frigifna kvinnor, skänkt en grundfond till bostadshus för fattiga arbetare, o. s. v. — men sjukvården har först som sist varit hennes stora kärlek. I januari 1884 började det genom drottningen upprättade Hemmet för sjuksköterskor sin verksamhet i hyrd lokal i Stockholm, och detta var första början till det storartade hemmet vid Valhallavägen, färdigt i oktober 1889, där ett så stort antal sjuksköterskor utbildats och där så många sjuklingar erhållit en sällsynt god vård. Sofiahemmet, detta mönstertablissemant i sitt slag, har af drottning Sofia och hennes gemål understötts med flera hundratusen kronor, och det vittnar och skall ständigt vittna om drottning Sofias hjärtelag. Det är ett monument af ädlaste slag, som hon upprättat till sina undersåtars och medmänniskors gagn — och som på ett sällsynt vackert sätt skall tala till eftervärlden om henne själf.



Foto. Blom, Vesterås.

Kilohé; Kem. A.-B. Engst. Sjöfverisparre Sthlm.—Gbg.

KRONPRINSENS BERGSLAGSRESA:

Grupp vid Fagesta: H. K. H. (1), Fru Aspelin (2), Grefvinnan von Rosen (3), Brukspatron Aspelin (4), Grefve von Rosen (5), Landshöfding Vårzell (6), Kammarherre frih. Lagerfelt (7), Öfveringeniör Wahlgren (8).

KRONPRINSENS BERGSLAGSRESA.



Foto B om. Västerås

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sjöhm—Gbg

Sittande: (fr. h. till v.) Brukspatron W. Tham, KRONPRINSEN, generaldirektör Crusenstierna, landshöfding Holmqvist; stående: brukspatron Lagercrantz, ingenjör Nordlander, dir. Salvén, landshöfding Svedelius, kapten Silfversvärd.

Kronprinsen företog i slutet af juni en några dagars resa i Bergslagen, därvid ett flertal af de större järnverken, gruffält m. m. besöktes. Vi meddela

några gruppfotografier och en bild tagen vid en martinstål-tappning vid Fagersta bruk.



Foto Blom, Västerås.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sjöhm—Gbg

KRONPRINSEN (X) ÅSER EN MARTINSTÅL-TAPNING VID FAGERSTA BRUK.

Till öfverste i väg- och vattenbyggnadskåren har utnämnts öfverstelöjtnanten i väg- och vattenbyggnadskåren *J. A. Amundson*, hvilken på många sätt varit verksam för hufvudstadens utveckling.

As meritförteckning är i kort-het följande:

Stud.-ex. 61, ut-examinerad från högre arilleriläroverket å Marieberg 65; löjtnant vid väg- och vattenbyggnadskåren 69; kapten 83; major 99; öfverste-löjtnant 04; öfverste 06.

Anställd vid statens järnvägsbyggnader 61—72 och vid Bergslagens järnvägsbyggnader 72—75. Disponent för mekanisk verkstad 75—79. På entreprenad utfört en del järnvägar såsom Mellersta Hallands, Norsholms-Finspongs och tunnelarbetena vid Stockholms Saltsjöbaden; likaledes på entreprenad-

verkställt upp-muddring af hamnarne i Malmö, Gäfle, Värtan i Stockholm och Vasa i Finland samt undervattensarbeten och hamnbyggnader vid Lilla Värtan, Oxelösund och Vasa; större slipanläggningar i Stockholm och Gäfle; flera statens och enskilda husbyggnader, däribland nya Gardeskasernerna i Stockholm. Företagit stipendieresor i utlandet för studier af stadsplaneanordningar m. m. Uppgjort stadsplaner och förslag till väg-, järnvägs- och vattenbyggnader m. m.

Lärare vid Teknologiska institutet och Stockholms slöjdskola. Utgifvit kartografiska arbeten.

Sedan 1888 arbetschef för Riksdags-hus- och Riksbanksbyggnaderna å Helgeandsholmen. 1903 ledamot af den af k. mt tillsatta s. k. Ladugårdsgärdeskommittén och 1905 ledamot i kommissionen för anskaffande af nytt exercisfält vid Jeriva och för reglering af Ladugårdsgärdes stadsplan.



Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

J. A. AMUNDSON.

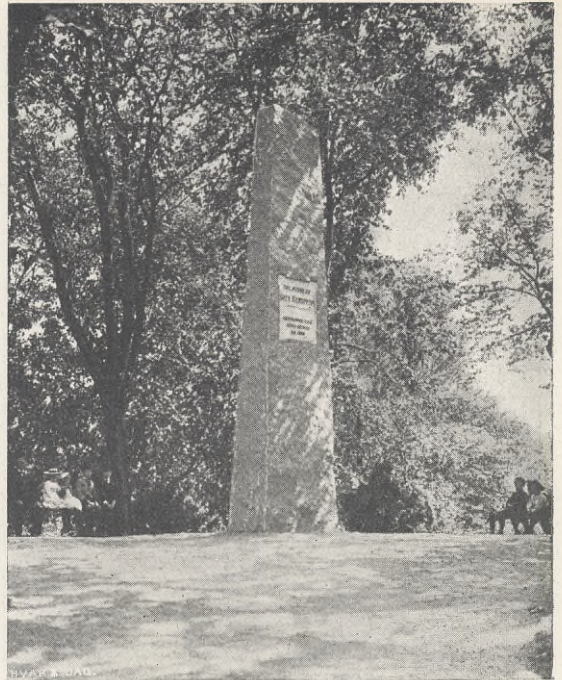


Foto. Hartman. Gbg.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

DEN NYA MINNESSTENEN I SLOTTSKOGEN ÖFVER GÖTEBORGSDONATORN SVEN RENSTRÖM.

Från det mycket omskrifna *politiska mötet i Nackarpsdalen* ha vi erhållit några fotografier. Öfversta bilden togs när f. d. statsministern Staaff (X) talade, omgifven af en folkmängd i hvilken snart sagdt alla åldrar synas representerade.

I den nedersta gruppfotografien namnteckna vi: f. d. statsminister K. Staaff (1), kronofogde Möller (2), riksdagsman Thylander (3), redaktör Åsbrink (4), riksdagsman Anderson, Öhrstorp (5), redaktör Peterson (6), redaktör Bülow (7).



Foto Jonason, Röstänga

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sklm—Gbg

MISSMOD.

EN BILD UR LIVET AF "CAROL".

Brännande falla julisolens strålar öfver den vida slätten, luften skälver af hetta, och vinden som ojämt stryker fram ifrån väster är torr och kväfvande. Ej en droppe rägn har fallit på många veckor och all fuktighet är försvunnen ur den hårdnade, sönderspruckna marken. En dyster grå slöja af damm höljer det tynande växtlifvet och människor och tjur äro slagna af en tung, förlöande däsighet. Öde och trist ligger näjden, enformig och öfvergifven. — — —

Mer ute på den stora herrgårdens vidsträckt trädesjord, röra sig en rad mänskliga gestalter i träget id. Den korta middagshvilan är nyss ändad, starka, seniga armar föra spadarna med förnyad ihärdighet genom den styfva leran, och snörråta diken växa djupa och långa under deras mödor. Men det frestar på en dag som denna. Svetten flyter i strömmar öfver de arbetandes brynta anleten och lägger sig tung och klubbig öfver dessas halfnakna kroppar, musklerna vilja domna, pulsarne bulta och hufvud och nacke bränner som af eld i solgasset. De äro dock hårdade och vanda, dessa män. Från barnaår har arbete och vedermöda varit deras skola, och stundens ve är blott ett naturligt led i den kedja af lidanden, hvartill deras tillvaro danats. Med jämnmod bära de sin vanda. Den grofva handens tag slappas icke och inget fåfängt knot halkar öfver torra läppar. Jämt och regelbundet skrider arbetet, utan afbrott trampa tunga fötter i den sega älven, medan minuterna långsamt svinna, och det heta strålfödets med oförminskad kraft glöder öfver böjda, svidande ryggar.

Men när det flyter ungdomsblod i ådrorna, när hjärtat sväller af lust och själen ännu ej förintats i årens hopplösa kamp, då komma dock stundom underliga tankar och drifva sitt narrespel i den jäktade trälens håg. När okeft ligger som tyngst på skulderna, när lemmanne själfva af dödströthet och ansträngningarne varda outhärdliga, då komma de tumlande ur sina gömslen. Då tissla och tassla de utan ro, fresta, locka och mana, och medan handen omedvetet gör sitt värf, medan spaden rasslar och plogen ristar sin fåra, sjunga de med eggande makt sina upp-
rorssånger i beklämdt sinne.

Bland arbetarne därute på åkern är en man om några och tjugu år. Hans kropp är spensligare och mera vek än de andras, men liksom deras siämplad af tunga mödors prägel. Sedan han som blott en halvuxen pojke kom i herrgårdens tjänst, har han ödat sina musklers kraft på dess tegar, och snart skönjbara äro spåren af ett sträfsamt och fattigt lif. Något inbunden till sin natur går han nu tyst och slutet bland de öfriga, samt hör med likgiltighet de enstaka och tröga ord, som då och då växlas mellan dem. — När blodet brusar feberhett genom ådrorna, när gommen är förtorkad och blicken skum af matighet, då är ingen mening med enfaldigt prat om fadda ting; då jagar förtviflans missmod genom bultande hufvud, och man känner blott en oändlig leda vid allt.

Mörka tankar, fåfänga och dåraktiga tankar upptaga den unge, där han går lutad i sin sträfvan. Hela hans tillvaros armhet har kommit öfver honom — hur dyster den varit från begynnelsen, hur ängslande mörk den ock syntes för framtiden. Allt sedan den glädjelösa barndomen i ett utfattigt hem, hade han släpat och trålat på detta sätt under ändlöst långa arbetsdagar, för att vinna de fattiga styfrar, som skulle räcka till en brödkant och några smulor sovel åt honom själf och hustrun med de två barnen därhemma. Ty den gången han fick fast stättjänst vid den stora och präktiga gården, hade han ju nästan sett hoppfullt in i lifvet, och i ungdomligt öfvermod gått åstad och gift sig med henne, han sedan länge hållit kär, samt

var sålunda ej ensam i eländet. Hade ej detta varit, att han hade andras väl att sörja för, skulle det väl funnits råd. Då skulle han ej behöft slita sig fördärfvad i denna fördömda jord, ty han var ju ej äldre än han kunde brutit sig in på en annan bana, där dragligare livsvilkor bjödos. Men nu var han bunden, fjättrad till händer och fötter med lika oslitliga bojar, som någonsin någon lifegen bar. Han var i skuld hos patronen, i skuld hos handelsmannen, och hvarje rubbning i det dagliga arbetet betydde svält och nöd. Såsom han gått här år igenom, frusit och farit i la under vintrarne för dåliga kläders skull, svettats och våndats under somrarne i timmar som aldrig togo slut, så skulle det ock förblifva allt framgent. Den dag som nu var och dess pina, skulle väl ha en ända; men i morgon skulle det varda likadant och sedan dag efter dag så långt han kunde se framåt i tiden. När han omsider finge släpa sig hemåt i den sena kvällningen, så dödstrött och uppgifven, att han knappt förmådde äta sitt tarfliga mål, skulle nätt och jämt ögonen hinna slutas i en dvallik sömn, innan han med våld måste slita sig därur och med den uppgående solen börja kampen på nytt. Och när veckan var slut och hvilans dag ändtligen kom, då kände man sig oförmögen till allt; då ville man blott sofva, sofva, och den svann bort som en dröm, glädjetom och trist äfven den. — Detta var lifvet som skulle lefvas, ohyggligt att tänka på. Det var ingen tröst att veta, att tusende hade vandrat den vägen, och att det ej var värre för honom än otaliga andra; det födde i alla fall förskräckelse i den själ, som längtade och trängtade efter en äfven den minsta smula af ljus och glädje i tillvaron.

Men det gafs ju intet val! Utan förskoning skulle han drifvas framåt på de tunga fjätrens väg. Hans rygg skulle böjas under bördorna, lemmarna styfna under ålderdomens krämpor, men aldrig skulle det bli bättre, förr sämre. Det skulle nog bli flera munnar att mätta, flera varelser att draga försorg om, och han komma allt djupare in i fattigdomens vederstygglighet. Kanske skulle han en dag förunnas, att få besitta något af de gamla torpen, men betydde väl det någon ljusning! Våntade honom icke samma tröstlösa åflan äfven då, och var icke fattighuset lika mycket det dystra mål, där han skulle komma. Då hans kropps must var förrunnen! Jo, idel mörker alltjämt, ej en gnista af hopp — var det icke nog för att bringa en stackare som han till förtviflans brant, och bereda rum åt allehanda underliga ingifvelser i hans hjärna!

Hvad tjänade det egentligen till att han längre gick här i brännande solheta och led helvetiska kval? Hvad båtade det att trampa och trampa på denna spade och bryta och bända i denna usla lera, hvarför skulle han flämta under ansträngningar, som dock voro fåfänga? Hällre än att vara ett ömkligt lastdjur, som viljelöst lät sig kufvas till tålmod, borde han kasta sitt verktyg långt bort, och fly från alltsamman, eller söka sin befrielse i döden, så godt först som sist. Förvisso var han i sin rätt, om han trotsade det grymma, orättvisa ödet, ty hvad hade han väl förbrutit för att förtjäna sin hårda lott, hvilken oförlätlig synd lades honom till last, eftersom han skulle vara utestängd från allt som gaf lifvet något värde. Ja hvad hade de gjort, han och dessa stackare som voro med här i fördömmelsen, hvarför voro de dömda att gå på detta tröstlösa fält under en ändlöst lång dag, och opphörligen tvinga sina utmattade kroppar till nya tunga tag under ve och vanda, med svältande mage, förtorkad gom och dödströthetens blodskimmer för ögonen? — —

Däruppe i parken vid hufvudbyggnaden, blott

några stenkast borta, där njöts ett annat lif. Där rödda sig människor, hvars förhållanden voro en skriande motsats till dem, hvarunder han och så oändligt många andra lefde. De voro komna från när och fjärran till ett rikt hus' gästvänlighet och lustvandrade på svala stigar, eller lät timmarne förrinna under maklig ro. Han hade hela dagen sett deras ljusklädda gestalter skymta mellan de väldiga trädens stammar, och hört deras muntra prat och klingande skratt. För dem var lifvet som en behaglig solskensdag, som en beständig hälg, och de visste väl knappt hur lyckliga de voro, där de dansade fram på sin jämna väg, från nöje till nöje, förunnade alla det yppiga öfverflödets sköna häfvr. Åh, att tänka sig försatt i en sådan tillvaro. Att känna sig omsluten af fina, rena kläder, att makligt få sträcka ut sig i en bekväm hvilstol och drömma sorglösa, vakna drömmar, eller att få sitta vid det fästligt dukade bordet på murgrodnsskuggad veranda, njutande af läckra rätter, svalkade af kristallglasens kylande vin, medan örat smektes af glada, välklinande rösters lätta sorl, och luften var tung af väl lukten från vasernas blommor. Och så förströelser, skämt och löjen dagen igenom, för att omsider, efter den härliga sommarkvällens sista muntra upptåg, få i behaglig tröthet sjunka ned mellan snöhvita lakan, på en bädd af svällande dunbolstrar, och slumra i ostörd ro, tills man långt fram på morgonen, stärkt och uthvilad vaknade till en ny dags angenäma växlingar. Han kände sig nära att bli galen, när han föreställde sig detta, han, som sedan klockan fem i arla, gått här på det nakna fältet och grävt diken, blottställd för en obarmhärtigt brännande sol, och utan annat än ljummet vatten att läska sin förtorkade strupe med. O, hvad han kvaldes! Hvad det värkte i armar och händer, hvad det brände i nacke och rygg! Det var som om han slickats af förtörande lågor. Hvilken sällsam njutning skulle ej blott det vara, att en enda liten stund få kasta sig ned på den svala gräsmattan där borta under parkens träd, få sluta de svidande ögonen och liksom domna bort i glömska af allt! Och hvarför skulle han väl förmäna sig denna enkla tillfredsställelse? Var ej markens grönska till äfven för honom, och de skuggande löfven, vindens rogifvande sus, mellan dem, vildblommornas doft och all naturens härlighet, var icke alltsammans danat för hans skull, lika mycket som för någon annans? Men det var detsamma! Han kände en sådan besynnerlig kväljande leda nu, han ville blott bort från hela sitt eländiga lif och dess hopplösa vederböda, likgiltigt hur det blef. Ja, bort med den tunga spaden, ty han härdade ej ut längre! Tiden skred ju fram med snigelgång, och solen flyttade sig ej en tum på den molnlösa, gulhvita himmelen, i en hel evighet ännu skulle hon långsamt förtära dem med sin glöd. Ej ett tag mer! Just nu vill han segna ned här på tufvan, och liknöjdt hängifva sig åt den domning som smög genom lederna. Man skulle förstås komma och ryta sin vrede öfver honom, men det rörde honom ej. Ville man så slå honom ihjäl, så gärna det. Man skulle säga att han var en lättjefull ögäga, det gjorde också detsamma, det var i alla fall lögn — det var ej arbetet som skrämde honom, utan det lönlösa i sträfvet, och allt det andra som gjorde arbetet till en plåga. Han visste att om han haft en teg, som han kunnat kalla för sin egen, så skulle de mödor den kraft varit lätta. Då liksom skulle tusen förhoppningar legat gömda i mullen, och för hvarje spadtag skulle de gått ut och fyllt hans själ med ljusa tankar, så att han hvarken känt hunger eller törst eller sommarhettans förslöande olust. Men det var nog besynnerligt detta, och ingen skulle förstå det. Man skulle peka finger åt honom, häna honom och skrika att det var en skam, att han som var ung och kraftig skulle

gifva tappt, när kamrater, som voro åldriga och försvagade, höllo ut utan klagan. Måhända var det så — han frågade ej därefter. När de voro unga som han, och innan de i sitt långa förödande slit halft för-gätit att de voro människor, hade de dock säkert känt samma misströstan och burit knotets upproriske ande inom sig många gånger, fast de aldrig fingo mod att öppet visa sitt rebelleri. Men nu ville han ha mod, nu ville han trotsa allt och alla, kasta sitt öde vind för våg, och med sin förtviflans hela raseri och förbittring spjärna mot lifvets orättfärdighet, ty en orättfärdighet var det, en oerhörd, himmelsskriande orättvisa! — — —

— En himmelsskriande orättvisa! de arbetande männen spritta förskräckta till. Högt och skrikande, nästan som ett nödrop, ha dessa ord plötsligt och oväntat halkat öfver den unges läppar. Han ratar sig upp, ansiktet är purpurrodt och ögonen underligt lågande. Med en vild åtbörd slungar han spaden långt utåt åkern, går några steg och kastar sig så ned vid dikeskanten, lutar hufvudet djupt ned mellan händerna, samt blir sittande orörlig. De andra, girigt tagande tillfället i akt att få sträcka på ryggarne en smula, stirra fulla af undran på hans beteende. — Hvad i all världen hade det kommit åt Johannes, och hvad menade han med de där besynnerliga orden, var han inte vettig? de gifva uttryck åt sin förvåning i ett tyst mumlande, och Lars Anders, den äldste och krokigaste gubben, hvisskar till de närmast stående: — Gjorde en rätt skulle en göra som han allihop, för en kunne allt behöfva å pusta ut lite' i denne svåre värmen. Men rättaren, klädd i lappade kläder och höljd af stoft äfven han, skakar ogillande på hufvudet, och öppnar munnen som för att säga något, fast han besinnar sig. — Han får väl hvila sig en stund, stackar'n, tänker han, — solen har nog slage'n, jag tyckte han såg riktigt konstigt ut, och så hugger han med ens åter i med arbetet, liksom för att gifva de öfriga en påminnelse om, att sådana där extraraster dock ingalunda hörde till den goda ordningen.

Efter en stund, och då Johannes fortfarande förblir i sin underliga ställning, kan han likväl ej förhålla sig likgiltigt längre, utan går bort till honom och spörjer så deltagande han kan — han berömmar sig ju ständigt af, att aldrig vara någon hund mot sina underordnade:

— Är du sjuk, Johannes, eller hur är det med dig?

Men först när han mera otåligt upprepar sin fråga för tredje gången, samt tillägger att de måste raska på med gräfningen, kommer svaret så skarpt och hotande, att rättaren rent af ryggar tillbaka:

— Det är slut nu gubbe, jag arbetar inte mer här!

En tryckande tystnad följer. Hvad var detta, dylikt tal hade man ej hört förr! Stumma af öfverraskning stå alla, tveksamma om hvad de skola tänka och tro, och när rättaren slutligen återvinner fattningen, kan han blott finna ord till en beskedlig varning:

— Tänk på hvad du gör, det blir ej nådigt om inspektor'n kommer, det vet du!

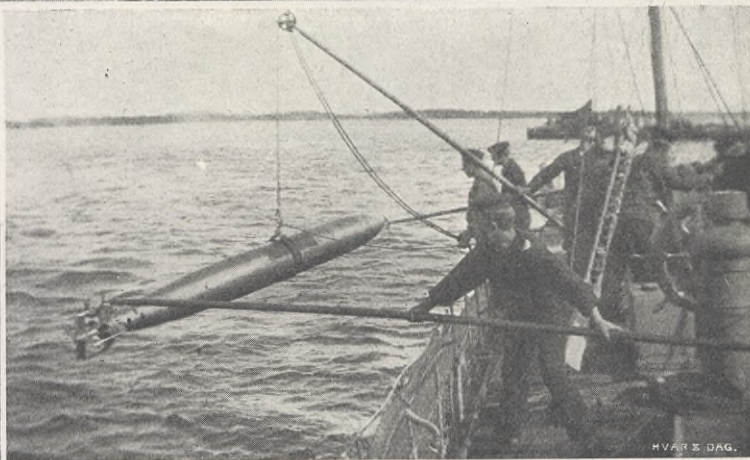
Men blott ett lågt bittert skratt tränger öfver Johannes läppar.

Och arbetet fortskrider ånyo. Tunga fötter trampa utan uppehåll, spadarne rassla, dikena växa allt längre och längre; stoftskyar hvirfla fram öfver den torra åkern, vinden blåser het och kväfvande, solen glöder öfver böjda ryggar. Långsamt svinna minuterna för att så småningom varda till timmar, och alltjämt förblifver den unge, af förtviflans svarta vingar slagne mannen, sittande orörlig, med hufvudet djupt nedsjunket mellan de valkiga händerna.

Omsider slamrar klockan uppifrån tornet på stallbyggnaden, förkunnande att aftonvardens efterlängtrade

(Forts. å sid. 663.)

TORPEDSKJUTNING.



Efter fotografi.

En — tydligen lika påpasslig som god — amatörfotograf insänder ofvanstående snapshots från årets torpedskolöfningar. Bilderna äro nog så intressanta i och för sig och visa, öfverst, en torped i utskjutningsögonblicket under det torpedbåten gör full fart. Nästa foto. visar torpedens sprängning i vattnet, sedd på c:a 1,000 meters afstånd. Sist infångas torpeden åter. Prins Vilhelm har såsom elev deltagit i dessa öfningar.

Klubb: Kem. A. B. Bengt Sjöfartsparre Sjöhm—Öbg.

BLIF MEDARBETARE I HVAR 8 DAG.

Har Ni något önskemål med afseende på HVAR 8 DAG.

Skrif en rad och låt oss veta det!

Har Ni något uppslag att göra oss! Dröj icke att meddela oss det! För verkligt goda förslag betala vi gärna.

Tilldrager det sig något i Er trakt som kan vara af allmänt intresse att få i bild återgifvet?

Sätt Eder omedelbart i förbindelse med Redaktionen vare sig muntligen (telefon 6012) eller skriftligen.

Skicka oss omgående Edra fotografier med åtföljande noggranna anteckningar. Det som icke användes returneras alltid. Det som användes ersätta vi rundligt. — Eder försändelse bör vara oss tillhanda lördag, kan få komma söndag eller måndag morgon; kommer den först tisdag användes den med största sannolikhet EJ när tidningen går i press den förmiddagen. Hvad som kommer senare än lördag användes endast i undantagsfall. — Kan Ni skicka en sak lika väl i dag som i morgon så skicka den i dag! Om Ni väntar tills i morgon, så kanske den inte användes alls. Angif huru vi med minsta tidspillan kunna sätta oss i telefonförbindelse med Er.

Har Ni en treflig historia i Er skrifbordslåda? — Tag fram den och skicka oss den. Och sätt ut Ert namn och undvik signatur! — Har Ni i öfrigt något meddelande att göra oss?

Uppskjut icke att skriva! En rad på ett brefkort kanske är tillräckligt. Vi äro alltid tacksamma att höra af Er.

* * *

Återgifvandet af porträtt eller fotografier — af hvad slag som helst — i H. 8. D. (utom annonsafdelningen) medför ingen som helst kostnad för insändare. — Redaktionen förbehåller sig däremot fullständig frihet att icke införa annat än hvad den själf finner lämpligt och af intresse detta med afseende å såväl porträtt som fotografier.

* * *

Alla insända uppsatser, porträtt eller hvad det vara månne, behandlas med yttersta diskretion; H. 8. D. har icke "breflåda"; Red:s svar meddelas i slutet kuvert till insändare då adress uppgifves.

Då något insändes anonymt, är möjligheten för Red. att meddela sig med insändaren utesluten. Undvit därför anonymitet — liksom helst signaturer å manuskript — ty insändares namnhemlighet respekteras tillfullo.

* * *

Obs! Om honorar för bidrag till detta eller föregående häfte af Hvar 8 Dag — vare sig fotografi eller textbidrag — icke är utbetaladt när detta nummer utkommit anhåller Redaktionen om att bliwa därå uppmärksamgjord då vi helst önska uppgörelse så snart fotografi eller textbidrag är infördt i tidningen.

REDAKTIONEN.

SVENSK-AMERIKANERNAS DAG.



Foto. Dagmar Eriksen, Norrköping

Som en hyllning för det stora antal Svensk-Amerikaner som f. n. besöka utställningen i Norrköping, hade där den 30 juni anordnats fästtåg, tal m. m. därvid hjärtliga och varmt framburna hälsningar utbyttes. Särskildt dr Enander från Chicago var föremål för den lifligaste uppmärksamhet och uppvaktning. — Vi meddela en ögonblicksbild af en del af fästtåget.

KILBOM; KERN, A. H. — ... SHÄLM—Öbg

ENGELSKA JOURNALISTBESÖKET.



HVAR 8 DAGS fotograf af Sthlm

De engelska journalisternas besök i Sverige tyckes ha aflupit på bästa sätt. Från uppehållet på västkusten, hvarifrån H. 8. D. förut visat några bilder, styrdes färden öfver Norrköping till Stockholm, där fäster gäfvos till främlingarnes ära på Skansen, Hasselbacken och Saltsjöbaden. Hufvudstadens förnämsta sevärheter togos naturligtvis i betraktande och engelsmännen syntes i hög grad intresserade. Efter vistelsen i Stockholm fortsattes resan norrut.

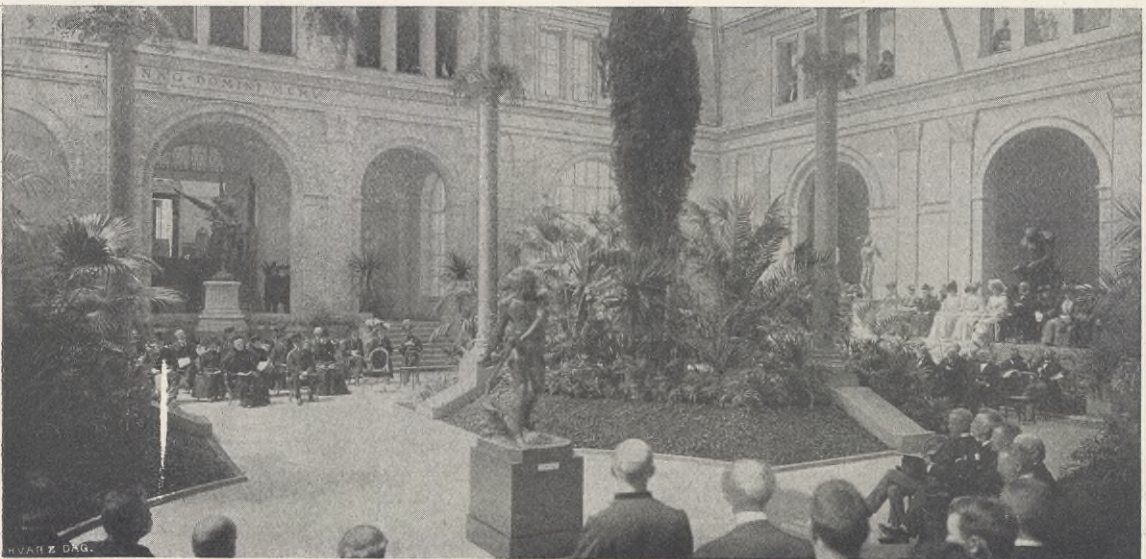
Våra bilder togos vid ankomsten till Stockholm samt å Skansen.

VIGELANDS MONUMENT ÖFVER HENRIK IBSEN.



FIGURERNA Å MONUMENTET. Efter fotografi, af konstnären ställd till H. S. D:s disposition. En uppsats om den norske bildhugaren och hans senaste arbeten inflyter i nästa häfte.

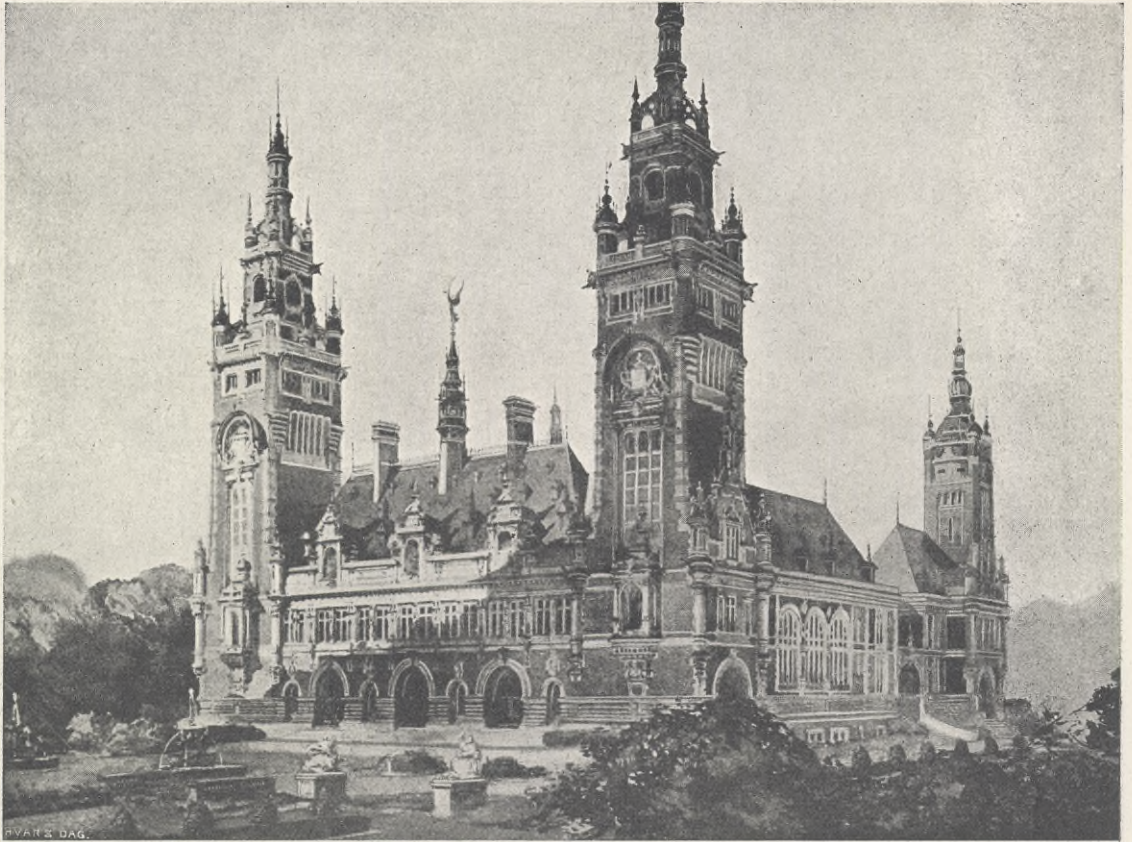
INVIGNINGEN AF NY CARLSBERGS GLYPTOTEK I KÖPENHAMN.



Efter fotografi

Kitché: Kon. A.-B. Hengt Silfversparre Stålm—Gbg

Den 27 juni invigdes museet för dessa stortade, hufvudsakligen genom mecenaten Carl Jacobsen, tillkomna samlingar.



HVARS DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skilm—Gbg.

ETTER FOTOGRAF.
 DET FÖRSTAPRIS-BELÖNTA FÖRSLAGET TILL FREDSPALATS I HAAG. Den bekante amerikanske mångmillionären Andrew Carnegie har erbjudit sig bekosta ett palats i Haag för den internationella fredsstolen där. I den täfling mellan all världens arkitekter som ägt rum har en fransman, L. M. Cordonnier i Lille, eröfrat första priset.

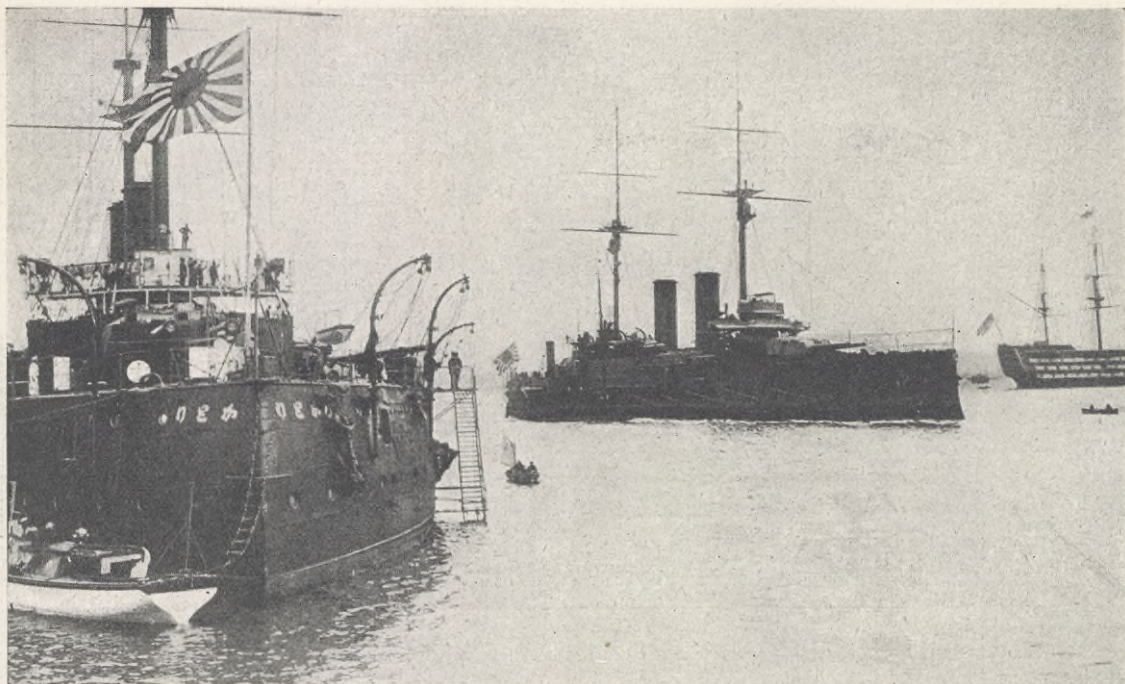


HVARS DAG.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Skilm—Gbg.

KIELER-VECKAN. En ögonblicksbild från Kiel under de stora kejsarliga segeltäflingarne, hvori flera svenska jakter deltog.

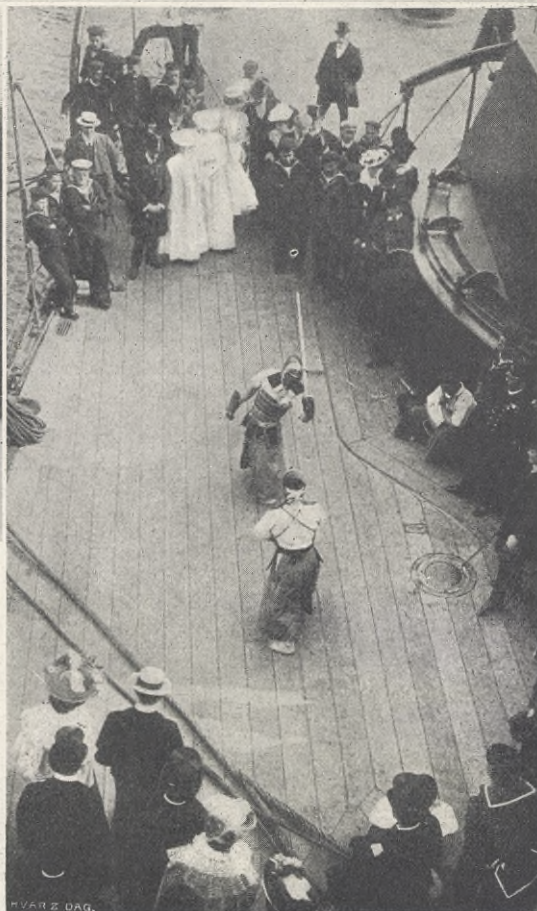
DE ALLIERADE FLOTTORNA.



Efter fotografi.

Kitché: Bengt Sjöforsparre.

Tvenne japanska krigsskepp, Katori och Kashuma, ha nyligen besökt Portsmouth, där de japanska örlogsmännen helt naturligt väckte liflig uppmärksamhet. Dels äro ju representanter för den segerrika ostasiatiska flottan i och för sig berättigade till all slags hyllning, men därtill kommer att engelska och japanska marinerna såsom allierade ha all anledning uppmärksamma hvarandra. Från besöket sänder vår fotograf några ganska lifliga bilder som vi här återgifva. Öfverst synes de hypermoderna stridsfartygen medan ett icke mindre berömdt krigsskepp af gammal typ synes i bakgrunden, nämligen Nelsen's flaggskepp "Victory". De andra bilderna äro tagna ombord, och visa, den ena en tvekamp i Iiu-litsu, den egendommiga, japanska försvars- och tvekampsmetoden som med ifver studeras i England och äfven annorstädes;



den andra fotografien togs under en uppvisning i gammaldags bambusvärds-fäktning.

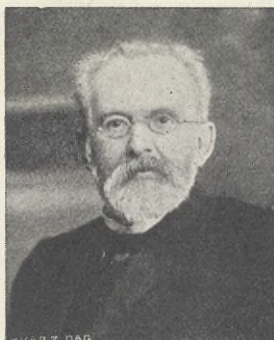
RYSKA BILDER FÖR DAGEN.



Efter fotografi.

FRÅN RIKSDUMAN: Furst Urussoff (2) anklagar regeringen för delaktighet i judemassakrerna. Dumapresidenten Mourrontseff (1).

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gbg



Efter porträtt.

Petrunkevitch.

FRAMSTÅENDE POLITISKA PERSONLIGHETER:

Rodicheff.

Nabokoff.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gbg

Aladin.



Efter fotografi.

POLITISKT MÖTE HOS FURST BEBUTOFF (X) där de mest betydande politiskt intresserade träffas.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sthlm—Gbg



Bland det ohyggligaste som passerat under senaste tider och som upprört hela världen är massakrerna i Bjelostok. Vår korrespondent sänder en del fotografier, hvaraf vi återgifva de tvänne vidstående — massakrernas början och slut. Den öfversta togs nämligen af just den katolska kyrkoprocession, under hvilken några — sannolikt lösa — skott aflossades af "upptrifvare".

Skotten blefvo signal till ett fullkomligt blodbad mot den judiska befolkningen. 500 personer af alla åldrar döddes med den mest förfärande grymhet. Det var för myndigheternas framkallande och deltagande i dessa gräsligheter som furst Urussoff i Duman anklagade regeringen och hvaraf vi på annat ställe återgifva en unik fotografi. Vår andra bild togs på judiska kyrkogården då de lemlästade kropparna identifierades.

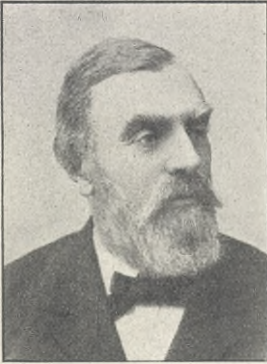


HVAR 8 DAG.

Efter fotografi.

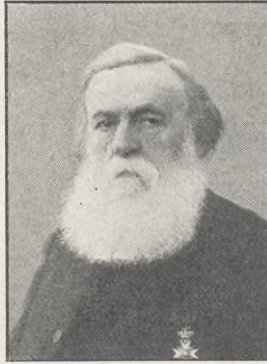
Хістал - Кен. А.-В. Бенге. Суррепорт. Шім-Гібо

MASSAKRERNA I BJELOSTOK.



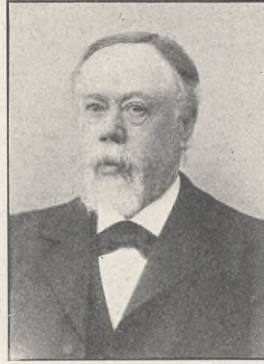
C. F. K. RIDDERBORG.

Godsägaren, kammarherre Carl Ridderborg fyller den 12 juli 80 år. Stud.-ex. 47, kansllex 51, e. o. kanslist i civildepartementet s. å. Innehar fideikommisset Ribbingshof, (Östg lään).



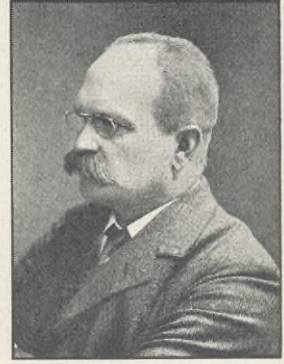
C. J. NORRBY.

F. d. e. o. professorn Carl Norrby fyller d. 8 juli 75 år. Stud.-ex. 50, prästv. 55, lekt. v. H. Lärarinnesem. Stulm 64, kyrkoh. i När 72, teol. assistent vid Upps. univ. 79, e. o. prof. 82, pens. 96, teol. dr. 93; ordf. i Sv. Miss. sällsk. styr. 66, led. af komm. m. m.



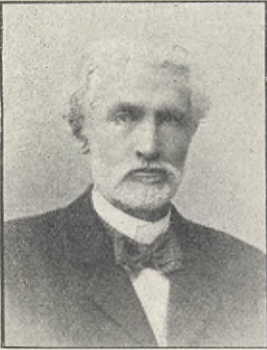
F. HAMMAR.

En inom vestkustens affärsvärld bekant person, handl. Fahle Hammar, fyller d. 9 juli 70 år. Sedan 42 år komm. för Hallands Ångb.-A.-B. m. m.



J. A. AFZELIUS.

Den 26 juni fyllde läraren vid Göteborgs Händelsinstitut. Jon Arvid Afzelius, 50 år. Stud.-ex 75, fil. kand. 80. Har utgivit ett flertal mera allmänt bekanta läroböcker i engelska och tyska.



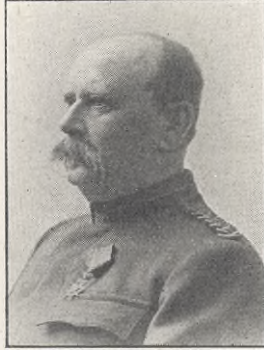
J. V. VON KNORRING.

70 år fyller den 15 juli öfverintendenten frih. Vollrath von Knorring i Gö eborg. Off. vid Värml. regte 57-62; arrendator, ägare och disponent för olika egendomar och bruk, styresman för Loka brunn 70-88. Inneh. flere ko mmunala uppdrag, landstingsman m. m. Deltog i tre ständsriksdagar, däribland den sista 65-66.



L. A. SJÖHOLM.

Den 25 juni fyllde kontraktsprosten, fil. dr. Lars Albert Sjöholm i Eskilstuna 65 år. Stud.-ex. 60, teol. o. prakt teol. ex. 63, prästv. 67, fil. dr. 69, past.-ex. 78, kyrkl. tjänstgör. i Karlstad 70-80, kyrkoh. i Eskilstuna sed 83, prost 86, kontr.-pr. 89. Komm. uppd. i Karlstad o. Eskilstuna. Led. af Riksd. F. K. sed. 98.



W. AHLMANN.

60 år fyllde den 27 juni öfv.-löjtn. i K. fortifikations reserv Wilhelm Ahlmann. Officer 66, v. mil-högskolan å Marieberg 70-72. 95-98 chef för Göta ingenjörkår, chef för truppafdelningen vid fortifikationsstabens huvudstation 1900-05. Örverstelöjtnant på stat 1903. Afsked 05.



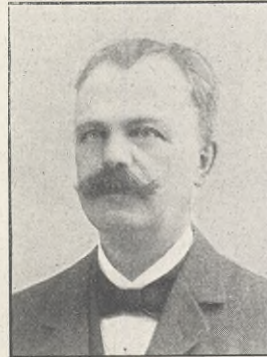
J. BERGGREN.

60 år fyllde d. 27 juni en af Sthlms mest bekante lärare adjunkten Johan Berggren. Stud.-ex 67, fil. kand. 73. Föreståndare för Götliska Förbundets skola i Möndal 71-76. Adjunkt i matematik, fysik och kemi vid Nya Elementarskolan i Sthlm 76. Sekreterare i Nya Elementarskolans direktion 78-95.



C. A. EDGREN.

70 år fyllde den 5 juli sjökaptenen Carl August Edgren i Göteborg. Varit på sjön sedan 51, sjökaptensexamen 60; innehar Emmerymedaljen i guld.



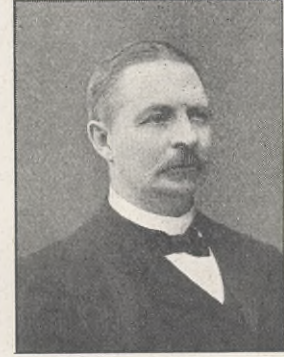
E. LUNDBERG.

60 år fyllde d. 24 juni lektor Erik Lundberg i Stockholm. Student 65, fil. dr. 75. Olika lärarebefattn., lektor i mat. o. fysik vid Södermalms h. a. lärov. i Sthlm sedan 79. Lärare i Wallinska skolan sedan 76. Föreläst vid arbetarinst. Verkstätt utredn. f. riksgäldskontoret o. s. v. Utgivit en hel del arbeten.



A. A. WENNLUND.

En i sin trakt mångbetrodd man, kyrkoherden Anders August Wennlund, fyllde den 3 juni 50 år. Stud.-ex.- 75, prästvigd 78, sedan 94 kyrkoherde i Ofvanåker (Gäflborgs län). Landstingsman, innehar W. ett flertal kommunala uppdrag.



J. HEDENGREN.

Godsägaren Johannes Hedengren, Skeppsta (Södermanlands län) fyllde den 13 juni 50 år. Ledamot af länets hushållningssällskaps förvaltningsutskott, ordf. i Daga härads hushållningssgille, medlem af länets egnahemsnämnd, ordf. i bevilln.-beredningen samt innehar flera offentliga förtroendeuppdrag.

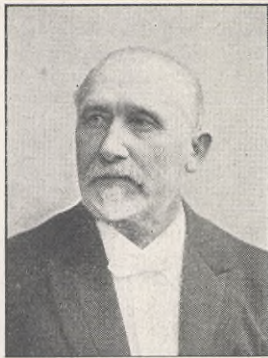


PORTRÄTTGALLERI



C. A. EKEBORGH. †

Den 22 juni afled f. kontraktsprosten, Christian August Ekeborgh. Född 24. stud. ex. 45. prästvigd 47. past. ex. 67. kyrkoherde i Ö. Eneby sedan 69, kontraktsprost i Norrköping 82—04. Ledamot af Riksd. A. K. 85—90, kommunalst. ordförande 74—06.



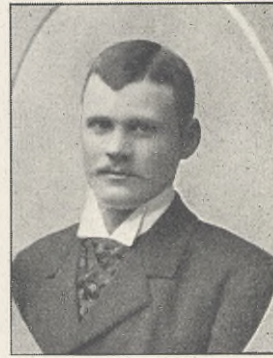
L. QVIST. †

Den 25 juni afled civilingenjören Leonard Qvist i Arboga, vid 70 års ålder. Delägare i och medstiftare af den bekanta konstruktionsfirman Qvist och Gjers i Arboga.



H. E. E. DÄHN. †

Byggmästaren i Göteborg Herman Dähn afled den 26 juni vid 44 års ålder. Uppförde ett betydligt antal större byggnader för staten o. h. olika kommuner och enskilda. Framstående utöfvare och uppmuntrade af sport.



D. E. WILLEN. †

Den 16 juni afled vid 35 års ålder godsägaren David Willén å Wargsäter, (Österg. län). Framstående jordbrukare och mejeridkare. Synnerligen intresserad och mångbetrodd kommunalman m. m.

(Forts. fr. sid. 654).

halftimmesfrihet är inne. Med lättnad lägga arbetarne sina verktyg åt sidan. Rättaren och några till, som bo framme vid själfva gården, draga sig hemåt; de öfriga slå sig ned där de äro. och öppna sina m. t. säcks knyten, för att förtära sitt enkla mål. De flesta maka sig därvid nära Johannes, och fråga om han inte skall äta med nu; men han blott skakar på hufvudet — det torra brödet och den salta härsknade sillbiten, han har öfver sedan middagen lockar honom icke, och förresten, nu hade han väl ingen rätt till det! "Den som icke vill arbeta, han skall heller icke äta", det var det första han fick lära sig i lifvet, det hade han alltid fått höra af far, när han som liten pojke hellre ville leka än bulta sönder torfvorna på det magra torpets åkrar. De vilja ock veta, hvad han egentligen hade för mening med det här, hur han ämnade ställa det för sig, eftersom han ej skulle gå på herrgården, o. s. v.; men det är fåfängt, ej ett ord få de till svar på sina kärftva frågor, och slutligen tröttna de på att tala för döfva öron, tända efter maten sina korta svartnade lerpipor, samt försjunka i dåsiga, mera stillsamma funderingar öfver det besynnerliga tilltaget. — Något liknande hade de sannerligen ej upplefvat. Nog mindes de förstås, när gamle Börje kastade sig ned i diket på det där viset, men han drogs ju nästan med döden då, stackar'n, och var ett lik redan innan de hunno hem med honom. Nu kunde man rakt inte begripa't. Visst frestades ibland ens tålmod ända till det yttersta, och visst fick en slita och släpa och plågas och fara illa hvar eviga dag som Gud gaf, så en kunde ha skäl att bli led vid alltihop många gånger; men det var ej värdt att löpa till skogs med förståndet för det, utan blott att sporta i händerna och gripa nya tag. När det var Herrens vilja, att en skulle ha ständigt veder nöda här på jorden, så tjänade det ju ingenting till att knota och streta emot, man kom i alla fall ej ur sitt elände. — — —

Nu skrälla plötsligt åter klämtningarne från klockan däruppe — märkvärdigt hvad tiden går fort under hvilostunden. De som aflägsnat sig komma med samma dröjande trötta steg tillbaka, och trälandet börjar på nytt, för att nu utan uppehåll fortgå till dagens slut. Om en stund synes en person, klädd i ridstöflar och bredskyggig filthatt, dyka fram ur parkens skugga och hasta ned mot arbetsstället "Inspektoren"! löper en hviskning från alla läppar, och rättaren kastar

en sned blick åt Johannes, för att se om han ej skulle besinna sig nu, när det kritiska ögonblicket nalkades.

— Rättar'n har frågat efter mig, hör jag, hvad är det om? ljuder den kommandes gälla stämma. — Men hvad, hvad tusan är det, hvem är den lustiga figuren? fortsätter han, när han i samma ögonblick får syn på den hopsjunkna gestalten vid dikeskanten.

— Åh det är Johannes, han vill inte arbeta mer, säger han, förklarar rättaren och torkar svetten ur pannan med skjortärmen.

— Vill han inte arbeta, en obeskriflig häpnad återspeglas i inspektorens mestadels godmodiga anletsdrag, är karl'n galen?

— Johannes, ropar han och skyndar bort till denne, vet du inte skäms! Ska' du unga, starka människan sätta dig till på det viset, upp med dig!

Men det är som om den tilltalade ej ens hörde de skarpa orden. Han gör ej en rörelse, och förgäfvets dundras en upptänd vrede öfver honom, han tiger alltjämt lika envist, och ridspöet som svänges i hotande närhet har ingen verkan. Likgiltig och slö, sitter han där, och lämnar intet besked om hvad han menar eller tänker. — Det är som jag sade, han är bestämdt förryckt, mumlar inspektoren till sist, och tvärt vändande sig om, gifver han i kort ton rättaren några order för morgondagen, samt går ha-tigt därifrån. — Det här var en historia, som patron själf naturligtvis måste ha reda på.

Och tiden skrider. Aftonringningen från den anspråkslösa kyrkan därborta inom sitt hägn af uråldriga lutande askträd, tonar öfver näjden, och från köpingen, hvars hvita hus skynta längst ned i söder, höres en verkstadpipas långt utdragna ljud. — Det är signalen till frihet för många af arbetets barn — hviska tankarne i den unges nedböjda hufvud, där han fortfarande dröjer kvar på åkern, försänkt i oredigt, dystert grubbel — och deras lott var afundsvärd. De hade ändå hela den härliga kvällen att lefva på, voro redan oförhindrade att gå hvarthän deras lust manade dem, bort till egen stråfvän, eller ut till de nöjen, som med fulla händer bjödos af naturen i sommar-dröm. De voro ej mera trötta af dagens id, än de kunde mötas till allehanda förströelser, eller med en känsla af behag njuta sin ro i det enkla men ofta så trefliga hemmets vrå. Så var det ej för honom och

alla dessa, som voro lejda att genom sitt arbete tvinga en motsträfvig jord till rika skördar. Nu i denna ljusa tid, då lifvet skulle vara som skönast, och njutningar vinkade, hvilka alla kunde haft råd att bestå sig, då måste de ännu i tvänne långa timmar äflas i kampen. Ända tills den yttersta droppen af deras kraft var uttömd och uthållighetens gräns nådd, måste de hålla ut med sina tunga mödor; och när så de värkande lemmarne äntligen fingro ro, var natten öfver dem, all deras vilja och håg lamsligen af tyngande slapphet, och blott ett begär gjorde längre sitt kraf gällande: att få sluta ögonen till den dvala, hvori varandet skulle förintas tills dagsliet ånyo begynte. Måhända måste det så vara, kanske var det nödvändigt; men det var dock hårt — bittert att tänka på!

Och den långa sommardagen lider mot sitt slut. Solen sjunker allt djupare mot horisonten i väster, där de attagsna bergsrakterna höja sig som en blånande sky öfver de skogar, som begränsa den vida slätten; det flammar i rött däröfver, luften blir svalare, vinden blåser ej mera, kväl slugne sänker sig tyst öfver jorden. Herrgårdens arbetare få omsider ända sitt värf, och stumma, utan prat eller skrat draga de bort, liknöjdt och slött, tungi nedböjda liksom om de släpade på de långa skuggorna i sina spår. Endast Johannes dröjer ännu. De andras enträgna uppmaningar, att han skulle gå hemåt, ha förblifvit obeaktade, och han siter kvar som förut. Han vet ej själf i varför, vet ej heller huru länge han ämnar göra det. Det är intet han väntar på, har inget mål för sina irrade tankar. Han är som omsluten af en allt utplånande dimma, märker knappt att han är ensam, att fältet omkring honom ligger öde och tomt i det smygade dunklet. Kanske är det trotsat och den sjudande bitterheten som håller honom kvar, kanhända äfven en obetvinglig likgiltighet för allt.

Plötsligt står en högrest välklädd man framför den ensamme grubblaren, och tvänne vackra hundar nosa lik-om undrande på hans i armodspaltor höljda kropp. Den komne ser en stund med skarpa, mörka blickar stillatigande på den nedlutade gesalten; skarpt och liksom pockande på svar, kommer också det ord från hans mun, som slutligen bryter tystnaden:

— Nå . . . ?

En darrning ilar genom Johannes' lemmar. Han har känt de genomrängande blickarne bränna öfver sig och förstått att husbonden nu själf kommit för att ställa honom till räkenskap; likväl har han ej sett upp, eller kunnat förmå sig att göra en rörelse till hälsning. Men den befallande, vid blind lydnad vanda rösten, når honom som ett piskslåg, tvingande till underkastelse. Genstörtigheten inom honom liksom sjunker tillsammans, och han känner att han måste tala nu, att det icke duger att krypa undan längre. Dock vill han ej be om nåd, icke tigga om ett för-

barmande, som han ej åstundade; han ville blott förklara och rättfärdiga sin handling, som man hade rätt att vänta. Han tvekar likväl ännu, ty hvad skall han säga, hur lägga sina ord för att blifva förstådd af denne man, som var hans herre, och som väl hvarken var grym eller hjärtlös, men dock allmänt fruktad för sin oblidkeliga stränghet.

— Nå, hvad menar du med detta?

Otålig och än mer befallande ljuder stämman, och nästan omedvetet reser Johannes sig hastigt upp. I brådskottade, osammanhängande meningar strömma orden från hans läppar. All den svunna dagens vända, allt hvad han känt och tänkt, allt hvad som kvalt och plågat honom; sitt djupa missmod, sin dystra förtviflan, hela sitt fattiga lifs uselhet gifver han uttryck åt, enkelt och kargt, men dock värtaligt. Hans herre lyssnar uppmärksamt, och när den talande slutligen tystnar, står han en stund begrundande med sänkt hufvud. Hvad som rör sig i hans inre kan ej tydas. Kanske känner han sig obehagligt berörd, kanske gripen; dragen synas dock lika stränga, och liksom förtretadt svänger han sin käpp mot tufvorna. Så ser han plötsligt upp och säger i kort, halft välvillig halft förargad ton:

— Du är tokig, Johannes! Gå nu hem och lägg dig, och kom tillbaka ordentligt i morgon, så låtsas vi ej vidare om det här!

Och hvisslande på hundarne går han raskt tillbaka mot parken, hvarifrån ännu glam och sorl dämpadt ljuder ut i kvällen.

Men Johannes sjunker åter ned på dikeskanten, till synes fortfarande i samma dystra sinnesstämning. Han hemfaller ånyo åt rufvande grubbel och tankar och tänker utan att komma till ett slut, endast vardande allt mer förvirrad och villrådlig, icke själf vetande hvad han önskade eller ville. Så förblifver han länge, och dagens döende ljus försvinner för nattens gråa skymning. Men omsider börja dock de bångstyriga, sjudande tankarne, att så småningom flykta undan; de trängta till ro och lämna rum för en förunderlig tomhet i den utmattade hjärnan. Den långa själsliga öfverretningen glider tillbaka, och han liksom vaknar upp till ett annat medvetande. En tung suck låtar förlösande hans bröst, och upprepade gånger för han handen öfver pannan, som för att vinna klarhet efter en besynnerlig dröm. Så sveper en vindfläkt kylande omkring honom, och han genomlas af en rysning "patron hade rätt", mumlade han då sakta, "patron och de andra, jag är visst ej fullt klok — kan ej begripa hvad jag tänkt på — bäst att gå hem nu om man vill hinna sofva något innan morgonen".

Och med tunga, trötta fjät börjar han sin vandring. Allt längre och längre bort skyntas gestalten öfver de öde fälten, den krymper ihop, försvinner allt mera, uppslukas omsider af det nattliga dunklet.

ÅTERGIFVANDET AF PORTRÄTT ELLER FOTOGRAFIER — af hvad slag som helst — i
HVAR 8 DAG (utom annonsafdelningen) medför ingen som helst kostnad för insändare.

TEXT- OCH ILLUSTRATIONS BIDRAG mot-
tagas gärna samt honoreras i fall de an-
vändas.

REDAKTIONEN förbehåller sig fullständig fri-
het att icke införa annat än hvad den själf
finner lämpligt och af intresse.